

Prædiken til Palmesøndag

Mark. 14, 3-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus var i Betania i Simon den Spe-dalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olie? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.« Markusevangeliet 14,3-9

Hvert år på den dato der tilfældigvis blev din fødselsdag tager vi toget til Århus for at besøge din grav som nu engang er det sted her i verden hvor du ikke er.

På turen op gennem byen køber vi blomster og taler som på enhver anden dag indtil vi står foran stenen. Og på vej tilbage regner det altid. Eftersom intet af dette giver mening og alligevel finder sted må det være af største betydning.

Jeg forestiller mig, at der i digtet her er tale om to mennesker, formodentlig et par, der drager afsted - den samme vej - på et helt bestemt tidspunkt hvert eneste år. Et tidspunkt, der er bestemt af at være en vens fødselsdag. Vennen lever dog ikke længere, men ligger begravet på den kirkegård i Aarhus, der udgør målet for parrets årlige færd. Digtet, som er skrevet af Søren Ulrik Thomsen, beskriver vejen til og fra en grav. På sin vis vejen til døden og tilbage til livet. Og så slutter det af med at konstatere, at "eftersom intet af dette giver mening og

alligevel finder sted må det være af største betydning". Vejen til og fra døden er ritualiseret i digtet. Det er den samme vej år efter år, og parret gør det samme år efter år; de køber blomster og taler som vanligt. Netop sådan har vi det formodentlig bedst i forhold til døden. Vi kan nemlig ikke forstå den, for døden giver ikke mening. Alligevel finder den sted og er af største betydning.

Vejen fra graven tilbage til livet, kan i nogle tilfælde opleves meningsløs. Den tomhed, den døde efterlader, det liv, der skal tages op uden dette menneske, kan være svært at håndtere, alligevel finder også det sted og er på samme måde af største betydning.

Når man ser tilbage på et levet liv, fremstår det som en vej med bugtninger og sving, nogle forudsigelige, andre pludselige, voldsomme, omvæltende. En vej, der begynder et sted og ender et sted. En vej, der ikke bare skærer direkte og uforstyrret igennem et landskab, men som møder og krydser talrige andre og meget forskellige veje. Sådan er vore liv med hinanden. Vi krydser baner, danner relationer. Og selvom det heller ikke nødvendigvis giver mening i den forstand, at det altid er til at forstå og forklare, så finder også alle disse møder og sammenfletninger sted og er af største betydning.

Når talen falder på Messias - den frelser og himmelske kongesøn, som de jødiske profeter havde forudsagt, skulle komme og udfri sit folk fra slaveriet for til sidst at indtage tronen i Jerusalem - så er man ikke i tvivl om, hvordan man skal kunne genkende ham. Profeterne fra Det gamle Testamente havde forudsagt det. Enhver jøde vidste det. Messias ville sætte sig på et æsel og ride på det på

vejen op til Jerusalem. Det er derfor, folke- ne reagerer så vildt, da de ser Jesus komme ridende. De, som endnu ikke har mødt ham selv, har helt sikkert hørt historierne om ham. Hørt om helbredelser, brødundere, den rige fiskefangst og diskussioner med de ledende jøder. Disse rygter, sammenholdt med at han nu kommer ridende op til Guds tempelby på et æsel, gør udslaget. Folk gribes af glad forventning, grænsende til religiøst hysteri. De lovpriser Gud, mens de knækker grene af palmerne og vifter med dem. Tager kapperne af og breder dem ud foran Jesus, så han kan ride hen over dem. I baghovedet klinger profetierne om Messias med. Ord som dem fra *Zakarias Bog*, der blev læst fra altret: "Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd Jerusalems datter! Se din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmodig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl". Folket er slet ikke i tvivl om, hvordan denne hændelse skal fortolkes. For Jesus går lige netop den sejrrige vej, der skal være Messias'. Han drager på nærmest rituel vis op til Jerusalem på et æsel. Nu kender de resten af vejen - frelsens vej. Det giver den bedste mening for folkene og for Jesu disciple, alt det her.

Et par dage efter sidder Jesus og hans disciple til bords i Simon den spedalskes hus. Det er et par dage før påske. Tingene har ikke helt flasket sig efter disciplenes forventninger. Indtoget i Jerusalem havde ellers talt sit lovende sprog, men derefter er tingene begyndt at foregå på en mere uigennemsigtig måde. Hvad var f.eks. meningen med, at Jesus skulle gøre sig så voldsomt upopulær hos præsterne ved templet ved at rydde for-

gården for alle handlende og i blindt raseri smadre boder og varer? Det er svært at forstå. Og ind i Simons hus er nu kommet en kvinde med en meget kostbar olie. I stedet for at bruge den fornuftigt er hun begyndt at hælde olien ud over Jesu hoved. Det giver ingen mening. De tilstedeværende undrer sig over, at han ikke stopper hende. Han, som ellers altid har talt de fattiges sag. Denne dyre olie er det rene spild. Pengene, kvinden har betalt for den, kunne jo være blevet brugt til de fattige og gjort godt for dem. Men da nogle skælder hende ud for denne ødselhed og gør opmærksom på, at de hundrede denarer kunne være brugt bedre, svarer Jesus, at de skal lade hende være. Hun har gjort en god gerning. Hun har salvet Jesus til hans begravelse.

Den vej, Jesus er gået gennem sit liv, er den vej, Guds vilje har udstukket. Og Guds vilje er ikke altid nem at blive klog på. Menneskers veje bugter sig på forskellig vis og fletter sig ud og ind af hinanden. På dette tidspunkt i Jesu liv krydses hans vej af en ganske tilfældig kvinde. Men hun er dog ikke mere tilfældig, end at hun har forstået væsentlig mere af, hvad der er Guds søns vej, end hans egne disciple har. Hun salver Jesus til hans begravelse. Det var almindelig skik i datiden at salve den døde. Det var en måde at vise den sidste ære over for ham eller hende ved at salve det døde legeme. En konge blev også salvet, når han blev indsat i sit embede. Han blev salvet og indsat af såvel Gud som mennesker. På den måde viste man, at han var Guds udvalgte: Guds salvede. Det er netop, hvad navnet Messias på hebræisk og Kristus på græsk betyder. Når

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kvinden salver Jesu hoved, er det en beken-
delseshandling. Hun bekender, at hun tror
på, at Jesus er Kristus. At Han er den him-
melske kongesøn, der udfører Guds vilje ved
at gå i døden for os mennesker. At vejen til
den himmelske trone går gennem fornedrel-
se og død. Denne bekendelse er helt central
i kristendommen. Derfor vil det være, som
Jesus siger: at ”hvor som helst i hele verden
evangeliet prædikkes, skal også det, hun har
gjort, fortælles til minde om hende”.

Stående foran døden, hvad enten den
er lige op over eller allerede en realitet, kan
vi i dag, som disciplene på Jesu tid - med
Søren Ulrik Thomsens ord – konstatere, at
”eftersom intet af dette giver mening, og
alligevel finder sted, må det være af største
betydning”. Døden har vi stadig svært ved at
forholde os til, det vil vi nok blive ved med.
Men fordi Jesu død var mere end bare en
afslutning på et alt for ungt liv, fordi Jesu
død var med til at bryde dødens magt, fordi
Jesu død lod lyset trænge ind i dødens mør-
ke og livet sejre over døden, så er døden
ikke udelukkende afslutningen på vore livs
vej. Døden er derimod et sted, hvor livets
vej krydser en grænse. En grænse, hvor vi
mennesker må tage afsked. Men livets vej
fortsætter gennem døden og ud til opstan-
delsen og et liv i Guds rige. Med Jesu vej
gennem fornedrelse og død til opstandelse
og liv er vejen fra døden til det evige liv
farbar for os alle. Det var, hvad kvinden er-
kendte og bekendte med sin salvning. Der-
for gav hendes ødselhed mening.

Opstandelse er ikke noget, vi med forstan-
den kan fatte og tage til os. Det må troen
åbne vore hjerter for. For død og opstandel-

se giver ikke umiddelbart mening, men fin-
der sted og er ”af største betydning”.

Amen!

Mette Hvid-Olsen
Varde

Salmer:
84, 56, 151, 379, 439, 380

Note: Søren Ulrik Thomsens digt står i digt-
samlingen Rystet spejl, Gyldendal 2011